

Aan de artsen betrokken bij de zwangerschap
en bevalling van Luna

Vught
7 augustus 2019

Luna
°1 maart 2014 - † 11 maart 2014

Geachte artsen,

Binnenkort zullen we in het tuchtcollege tegenover elkaar zitten. Dat is de eerste keer in 5½ jaar dat we elkaar weer zien.

Na 5½ jaar strijden voor erkenning, voor de waarheid, zijn wij op. Na 5½ jaar is elke dag voor ons nog steeds een gevecht. Mijn man en ik nog steeds gediagnosticeerd met PTSS en depressie. Ik kan u vertellen dat het ontzettend zwaar is om je zo lang zo te voelen. Dat na al die tijd onze energie echt op is.

Ik hoop dat u na het lezen van deze brief, besluit om ons de nazorg te geven die wij nodig hebben, zodat we de kans krijgen ons leven weer op te pakken. Want na al die jaren is dat ons nog steeds niet gelukt. We zitten met zoveel vragen, er is nog zoveel onduidelijk. En u bent de enige met de antwoorden. U bent de enige die ons de nazorg kan bieden die we nodig hebben: de waarheid.

U heeft ons úw vorm van nazorg geboden, maar ik weet niet of u zich er bewust van bent hoe schadelijk deze nazorg voor ons is geweest en nog steeds is. U heeft ons vanaf het begin, achtergelaten met zoveel vragen en met een dode dochter. We hadden een gezonde dochter, dat heeft u zelf gezegd. Maar toch is ze dood. Dan is er toch iets mis gegaan? In uw eerste brief, 6 dagen na de geboorte van Luna, bent u al niet eerlijk tegen ons. Hoe kunnen we u dan nog vertrouwen, als u nu al niet eerlijk bent? Wij weten inmiddels dat u feiten verdraait in uw brief. We komen er zelfs achter dat u tijdens de zwangerschap al informatie heeft achtergehouden. Er zijn afwijkingen geconstateerd waarover met ons nooit is gesproken.

Maar pas na bijna 3 jaar strijden voor erkenning, voor gerechtigheid, geeft u toe dat u een fout heeft gemaakt. 3 Jaar!!! Kunt u zich voorstellen hoe dat is? 3 Jaar lang heeft u volgehouden dat u geen fouten heeft gemaakt, dat wij u niks kunnen verwijten.

Vanaf het begin hebben wij behoefte gehad aan de waarheid. Waarom is onze gezonde dochter dood? Wat is er mis gegaan? Maar in elk antwoord dat u heeft gegeven, blijft u de feiten verdraaien. Dat vormt geen basis voor het aangaan van een goed gesprek. Weet u wat dat wél met iemand doet? Je verliest hoop, vertrouwen en stukje bij beetje verlies je hoop in het leven. Beetje bij beetje verlies je je zin om te leven. Niet gezien en niet gehoord worden maakt een grote impact op iemands leven. En helemaal als het om de dood van je dochtertje gaat. Wij staan na al deze jaren nog steeds aan het begin van ons

rouwproces. Door het gebrek aan transparantie over de toedracht van de dood van Luna, lukt het ons nog steeds niet om ons leven weer op te pakken. Om weer een reden te vinden om voor te leven. Zonder duidelijkheid en eerlijke antwoorden, kunnen we dit niet loslaten. We zitten gevangen in ons eigen verdriet. Ik kan u zeggen dat dat geen pretje is en dat 5½ jaar dan een hele, hele lange tijd is.

Ik hoop dat u zich nu een heel klein beetje voor kunt stellen hoe de afgelopen jaren er voor ons hebben uitgezien. Het was en is nog steeds een hel.

En ik hoop nog meer, dat u na het lezen van deze brief, de beslissing durft te nemen om in de toekomst eerlijk en open te zijn tegenover uw patiënten, ten alle tijden.

Ik hoop dat u na het lezen van deze brief, besluit om het in het vervolg anders aan te pakken als het gaat om een medische fout of onverwachte resultaten.

Ik hoop dat u voortaan goed voor uw patiënten zult zorgen. Zoals u ons toen belooft heeft, aan het begin van mijn zwangerschap.

Maar bovenal smee ik u: Wilt u ons eerlijke antwoorden geven op al onze vragen? Wilt u ons een eerlijke kans geven ons leven weer op te pakken? Want wij kunnen niet meer, we zijn aan het eind van ons Latijn...

Hoogachtend,

Chris
Marloes
Luna†